

попита татарката: „Че не наидохъ ли ништо, да се прехранятъ? Кога доде до немай-кадѣ, та човѣкъ нема што да прави, трѣбва да се храни и съ това, отъ което до тогава се е гнусилъ: той може да се храни и отъ оная гадъ, която законътъ не допушта, сичко може да бѣде храна.“

„Сичко поѣдохме“, рече татарката: „сичкыятъ добитѣкъ: въ градътъ не оста ни конь, ни куче, ни мишка. Ние въ градътъ никога не дръжимъ захере: сичко ни каратъ отъ селата.“

„Но какъ мислите вие, при такава люта смъртъ, да браните градътъ?“

„Може войводата и да го предадѣше, но вчера заранъ полковникътъ изъ Бужани пустна въ градътъ соколъ съ книга, да не даватъ градътъ: че иде да ни отнеме съ полка си, чака и други полковникъ, да тръгнатъ заедно. Сега ги чакатъ съка минута... Ето че додохме дома.“

Оште отдалече Андрей видѣ къштата, че не прилича на другитѣ. Видѣше се, че е градена отъ нѣкой италиански архитекторъ отъ тѣнки хубави тули на два ката. Прозорцитѣ на горний катъ съ первазъ отъ дѣланъ камикъ гранитъ: а горний катъ сѣ отъ арки, а между тѣхъ рѣшетки съ гербове. Вѣйкашната стѣла, отъ шарени тули, се слушташе чакъ на мегдана. Доля при стѣлата стоѣхъ двама стражаре, съ една рѣка дръжѣхъ алебарди¹⁾, а съ другата подпирахъ климнѣлитѣ си глави, та приличахъ повече на статуи, а не на живи хора. Нито спѣхъ, нито дръмѣхъ и не чуѣхъ ништо, нито гледахъ, кой се качва по стѣлата. Горѣ на стѣлата намѣрихъ премѣненъ богато и вооруженъ отъ пета до глава воинъ, който дръжѣше въ рѣка молитвенникъ. Той дигна на тѣхъ утруденитѣ си очи, но татарката му нѣшто рече, и той ги пакъ наведе въ разгърнатитѣ листѣ на молитвенника. Тѣ влѣзохъ въ прѣвата одаа, доста широка, която бѣ прустъ²⁾ за причакване, тя бѣ пълна съ солдате, слуги, виночерпии и други дворски хора, които сѣхъ потрѣбни за сантъ на единъ полски голѣмецъ. Меришѣше отъ угаснала свѣшъ; други двѣ оште горѣхъ въ два голѣми свѣштника на срѣдата:

1). Дълги тоѣги съ тупузъ сребъренъ отгорѣ.

2). Съ слово прустъ, което въ старински нѣкоя български къшти е студена лѣтна одаа, чиста за гостѣ, преведохме руското *пріемная комната, передняя*, въ която гостѣтъ, като влѣзе, почака жалко.